

Paul van Loon

Weerwolven- soep

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1 Wat ruik ik?

‘WROW!’

Dolfje huilt blij naar de maan.

De maan is mooi rond.

Wit en stralend is hij ook.

Dolfje heeft veel haren, klauwen en scherpe tanden.

En een staart.

Meestal heeft hij al die dingen niet.

Maar nu wel.

Dolfje is een weerwolf.

Dat is hij altijd, als de maan vol is.

Drie nachten achter elkaar is hij dan een wolfje.

Hij rent alleen door het Weerwolvenbos.

Dolfje heeft een afspraak bij de boom van opa weerwolf.

Met Noura en Leo.

Noura is zijn beste vriendin.

Leo is zijn grote neef.

Het bos is donker.

Overal zijn schaduwen.

Zwarte bomen.

Donkere wolken in de lucht.

En ergens klinkt een stem.

‘Ruik ik wat?’

Dolfje blijft staan.

‘Opa weerwolf, bent u dat?’

Dolfje luistert.

Geen antwoord.
'Neef Leo, ben jij daar?
Noura?'
Nog steeds geen antwoord.
Opnieuw klinkt een vreemde stem.
'Ik ruik wat ik ruik!
Wat ruik ik dan?'
Dolfje krabt op zijn harige kop.
Van wie is die stem?
Waar komt hij vandaan?
Takken kraken.
Bladeren ritselen.
De wind fluistert tussen de bomen.
Dan klinkt die stem weer.
Een nare stem is het...
'Ruik ik wat ik ruik?'
Ja, hoor!
Ik weet het zeker.
Ik ruik... WEERWOLVENVLEES!
Dolfjes haren gaan rechtop staan.
Wat betekent dat?
Wie zegt zoiets raars?
Zoiets *engs*!
Alleen een reus uit een sprookje zou zoiets zeggen.
Maar er zijn geen reuzen in het Weerwolvenbos,
denkt Dolfje.
Tenminste...
Hij kijkt om zich heen.
Links.

Rechts.
Maanlicht schijnt op het pad tussen de zwarte
bomen.
Daar verschijnt een schaduw.
Een reuzenschaduw!
Een zwarte gestalte schuift over het maanwitte pad.
Armen als dunne boomtakken.
Benen als lange, dunne boomstammen.
De schaduw komt dichterbij en wordt steeds groter.
'IK RUIK WEERWOLVENVLEES!'
Wie is die reus? denkt Dolfje.
Hij deinst terug.
Bang!
Hij houdt zijn adem in.
Opeens komt er iemand tevoorschijn tussen de
zwarte bomen.
Geen reus.
Het is een lange slungel.
Mager als een meetlat.
Dunne armen en benen.
Groen jagershoedje op zijn hoofd.
Lange kin.
Lange neus.
Ogen glanzen onder de rand van zijn hoed.
Op zijn rug hangt een tas.
Opgelucht blaast Dolfje zijn adem uit.
Gelukkig!
Geen reus, maar een dunne slungel met een tas.
Alleen zijn schaduw leek reusachtig.

'Ah, weerwolf!' zegt de man.
'Daar ben je.
Mooi zo.
Nu ben je van mij!
Van wie ben je?
Van mij!
Van Knuppel!
Wat bedoelt hij?
denkt Dolfje.
Even grommen.
Dan wordt hij wel
bang voor mij.
'Wrow!'
De slungel glimlacht.
'Wil jij mij bang
maken, weerwolfje?
Dat lukt niet, hoor.
Ik heb mooie plannen
met jou.
Wat heb ik?
Mooie plannen met
jou!'
'Wrow, wie... wie bent u?'
gromt Dolfje.
'Wat voor plannen bedoelt u?'
De man glimlacht opnieuw.
Een zilveren tand glinstert in zijn gebit.
'Ik ben Knuppel.
Weerwolfjager.

Fijne plannen heb ik voor jou.
Waarmee heb ik plannen?
Met soep!’
Hij haalt iets uit zijn tas en zwaait met zijn hand.
Er klinkt een ZWIEP.

Een kronkelding suist door de lucht.
Iets wikkelt zich als een slang om Dolfje.
Hij kan zich niet meer bewegen.
Ingesnoerd.
Dik touw zit om hem heen, van zijn keel tot aan
zijn knieën.
'Hebbes!' grinnikt de man.
Vlug legt hij een knoop in het touw.
Hij klopt zichzelf op de borst.
'Hoera!
Goed gedaan, Knuppel.
Dat wordt weerwolvensoep vanavond!
Lopen, weerwolf!'